

Staalplaat @ Polderlicht

(VPRO's 3voor12 - website over popmuziek, 3 november 2005)

Afgelopen weekend vond in Amsterdam weer een nieuwe editie van Polderlicht plaats: een sfeervolle wandeling langs allerlei beeld- en geluidskunstenaars. Een van hen was **Staalplaat Soundsystem**, vanavond in de persoon van Geert-Jan Hobijn. Zijn werk was deze keer minder uitbundig dan wat we van hem gewend zijn. Drie rijen lange tafels naast elkaar. Aan het begin, halverwege en aan het eind van elke rij stonden grote zilvergrijze prullenbakken waar droogtrommels in zitten. Onder de tafels zijn schuurmachines geschroefd. De spotlights aan het plafond geven een interessant schaduw-effect en maken de opstelling in de aula compleet. In een hoekje in het donker achter een mengtafel staat Hobijn de 'instrumenten' te bedienen. De wastrommels en schuurmachines maken namelijk lawaai op de maat van de muziek. Al duurt het even voordat je dat hoort, het kunstwerk doet eerder denken aan een motor die niet wil starten. Hobijn: "Het is minder spectaculair dan anders. Volgens mij had de organisatie ook verwacht dat het spectaculairder zou zijn. Maar het is wat het is, spectaculair zijn is geen doel op zich."

[...]

Een van de bezoekers is mevrouw Kingma, ze vertelt trots dat ze op Radio NoordHolland van de Polderlicht wandeling heeft gehoord en maar eens een kijkje kwam nemen. "Dit vind ik echt heel leuk. Of het kunst is weet ik niet, maar het is wel knap bedacht en dat kan ook niet iedereen." Een andere bezoeker, Sander Hiemstra, is ook over de show te spreken. "Dit vind ik erg aardig. De tafels en prullenbakken passen in de school, het is een geheel." Hiemstra slaat de spijker op zijn kop. Hobijn gebruikte de spullen die hij in de school vond om een voorstelling op maat te maken. Hobijn: "Het ziet er heel simpel uit, dat is ook de bedoeling. Een project afbreken lukt vaak in een half uurtje, het opbouwen kostte me drie dagen." De tafels hebben door de schuurmachines een nieuwe functie gekregen. Hobijn: "Normaal heb je bij een basspeaker een kom die het geluid de lucht in draagt. Dat wordt nu door de tafels gedaan, de tafel is dus eigenlijk de speaker." Maar vraag niet wat Hobijn precies met zijn kunstwerk wil zeggen. Hobijn: "Mijn werk moet voor zich spreken. Je moet het gewoon horen. Als ik het uit moet leggen, heb ik gefaald."